

Гадюка

Микола Руденко

Я зустрів її, слизьку потвору,
Між конвалій в росяній траві —
Поміж сосен, що дивились вгору,
Де висіли тучі грозові.

Це була така невідповідність —
Квіти-перли і слизька змія! —
Що природі за уяви бідність
Був готовий докоряти я.

Справді ж бо, образа в тім велика,
Що в красу травневу заповзла
Ця отруйна гадина безлика —
Темний вихлюп світового зла.

Я вже був підважив каменюку
В іскорках соснової смоли —
Та побачив, як стару гадюку
Крихітні спіральки облягли,

То були її рожеві діти,
Що жили у травах поміж пнів.
Їх ще треба пестити й глядіти —
Ніжних, нерозумних пустунів.

Так вони в'юнились, так просили
Сонця й ласки, що мені умить
Збило подих і забракло сили
Камінь той на матір опустить.